

[Erhard Jakobsen.]

om DDR. Det var et meget, meget farligt punkt. På mig virkede det, at nogen ville begynde at anerkende DDR før nogen andre i NATO, fuldstændig som en hund i et spil kegler, og det ville i alt fald være mere end at stikke tungen ud ad vinduet. Derfor glæder det mig, at der her er klar afstandtagen. Vi venter naturligvis beskedent som en af de mindste og som en af dem, der har mindst indflydelse på tingene, indtil de, der taler alvorligt om udenrigspolitik, er blevet færdige med deres overvejelser. Det vil nok være klogt.

Erhvervspolitisk skal jeg hverken rose hr. Arnt-Hansen eller hr. Hans Rasmussen, men bare sige, at der kan en dag blive sat en meget alvorlig stopper for små udenrigspolitiske eksperimenter fra dansk side, hvis der bare fra en arbejdsplads eller fra en fagforening kommer en protest i anledning af, at 35 eller 50 arbejdere er blevet afskediget som følge af, at en eksportordre slog fejl på grund af forskellige danske udenrigspolitiske udtalelser. Lad det så være rigtigt eller forkert i den situation, der har været eller vil komme, det kan jeg næppe bedømme, men jeg siger bare: jeg er sikker på, at det vil være en alvorlig barriere mod flere eksperimenter, bare der kommer et par af den slags udtalelser. Der tror jeg grænsen ligger for at stikke tungen for langt ud ad vinduet i disse ting.

Om selve dagsordenen, hvor dagspressen har været så venlig at give mig en mulighed for at vælte regeringen endnu en gang — den har jeg jo haft nogle gange snart — må jeg sige, at jeg har med glæde set, at man under punkt 2 beklager den udvidelse af krigshandlingerne, der nu giver sig udtryk i de blodige kampe i Sydvietnam. Det kan jo ikke være amerikanerne alene. Det er altså — for at citere hr. Frode Jakobsen, men med en lille ændring — Nordvietnams beskidte krig, man taler om her, for at sige det rent ud. Det udtryk kunne man bruge om Frankrig, der er vores allierede, så kan man vel også bruge det om Nordvietnam, selv om vi har anerkendt dem. Det er Nordvietnams beskidte krig, det er Nordvietnams regering, der har startet dette her med et overfald på en lovlig og af Danmark anerkendt regering i Sydvietnam. Det er det, der er sket, og det skal siges lige rent ud. Man

skal ikke ovre i Nordvietnam gå og glæde sig over, at der er en mægtig dansk folkestemning, der er ved at græde af sympati for nordvietnameserne, for det er ikke tilfældet. Jeg har i hvert fald ikke truffet den nogen steder, og jeg træffer et par mennesker hist og her. Man skal ikke bilde nogen ind, at der i Danmark er en mægtig stemning for Nordvietnam, for det er der ikke, den findes ikke, og lad det være sagt her i folketinget så klart, at ingen tager fejl af det.

Hvad man skal sige til USA? Ja, jeg har før frarådet, at man kritiserer USA, ikke fordi jeg tror, det spiller nogen rolle, men mange små nålestik til USA kan godt fremme en politik i USA, som også Tyskland og Willy Brandt advarer imod, nemlig en politik, der betyder, at den amerikanske kongres mister tålmodigheden og siger: hvorfor i alverden skulle vi bruge milliarder på at opretholde styrker i Europa, når det ene europæiske folk efter det andet siger: yankee, go home! Så var det sted, vi først skulle hjem fra, måske Europa, for det er dér, det koster penge, og de er endda ved selv at have lige så godt råd som vi til at betale.

Derfor ville jeg ikke af mig selv finde på at stille det dér med amerikanerne op, men all right, og når det så ydermere konkretiseres — det synes jeg er gjort med megen omtanke — „bombardementer af store befolkningscentret“, så har man da vanskeligt ved at stemme mod det i og for sig, men deri lægger jeg naturligvis også, at det ikke kommer os ved, om amerikanerne bomber veje, flyvepladser og jernbaner. Her står „store befolkningscentre“. Jeg synes, der er milevid afstand mellem dette dagsordensforslag og så den hysteriske tone, der har lydt i dansk presse. Jeg har ikke set eksempler for nylig, men jeg husker, at for nogen tid tilbage havde dansk presse på forsiden af en af aviserne med stor overskrift „Terrorangreb på Hanoi“, og så stod der lidt længere nede: „36 civile dræbt“. Jeg tror, det var 36.000 på 2 timer i Hamborg, der blev dræbt, da der var terrorangreb dér, men her i Hanoi var det altså 36. Men så havde man inde i bladet med knap så stor overskrift en strålende begivenhed at fortælle fra den heltmodige frihedskamp i Vietnam. Der var en vietnamesisk sabotør, der havde haft held til at få smidt en granat ind i en sporvogn,